

naturalig har henvist forffjellige ikke alene Private men ogsaa offentlige Myndigheder til at benytte sig af Udpantning som et Middel til at komme til Nydelsen af de Indtægter, der tilkomme dem. Og Udpantning er et saa hyppig benyttet Rettsmiddel i mange Forhold, at jeg tror, det vilde afstedkomme en hel Del praktiske Ulemper, dersom man ved at gjøre Reglen altsfor streng i den her omhandlede Henseende skulde vække nogen Frygt for at benytte dette Middel i Forhold, hvor det hidtil har været anset som det aldeles Ordinaire og Naturlige, at man benyttede det. Jeg sigter naturligvis herved navnlig til Udpantninger, der finde Sted for Afgifter til det Offentlige, og særlig for Afgifter til Kommunerne. Man kan vel tænke sig Tilfælde, hvor der kan være en juridisk Tvivl tilstede, men hvis man ubetinget vil sige, at, hvor tvivlsom Sagen end har været, saa skal Kommunen dog, naar Sagen i sidste Instants gaar den imod, betale Skadesløst alle Sagsomkostninger gennem alle tre Instantsjer, saa kunde dette fremkalde nogen Betænelighed hos enkelte Kommunes Styrelse imod at anvende et saadant Rettsmiddel. Naar man hertil vil sige: Ja, der er heller ingen Skade sket derved, thi da henvises Kommunerne til at gaa den i saadanne tvivlsomme Tilfælde naturlige Vej, nemlig den ordinære Rettsvej, saa svarer jeg dertil, at det vil være en Forandring i den nu bestaaende Tilstand, som af praktiske Hensyn maaste dog kunde vække nogen Tvivl. Det er imidlertid ikke min Mening, at jeg paa dette Punkt vil reise nogen Modstand mod Loven, jeg vil kun, da jeg har udtalt mig i samme Retning i det andet Thing, anse det rigtigt, navnlig ligeoverfor den meget ærede første Taler idag, dog ogsaa her at gjøre de Betragtninger gjældende, der have benaget sig hos mig i denne Henseende, og jeg skal i Forbindelse hermed tilføie, at, uagtet jeg ikke tillægger det sidste Punktum i § 13 nogen videre Betydning, kan jeg ikke negte, at det forekommer mig i og for sig at se løieligt ud i denne Lov at ville gjøre et Forsøg paa aldeles undtagelsesvis at forhøie Salæret til Prokuratorerne. De ærede Medlemmer ville se, at det heder, at blandt de Procesomkostninger, som den tabende Part skal erstatte sin Modpart, er ogsaa Salær til Sagsføreren, selv om denne har været benyttet i Sager under 100 Rd., og Bestemmelsen er i al Fald efter Forslagsstillerens Motivering i det andet Thing at forstaa saaledes, at Sagsførersalæret skal erstattes uden Hensyn til, om der maatte være ydet mere i Salær, end der efter den almindelige Regel af 6te August 1824 i deslige Sager kan lægges Modparten til Last. Bestemmelsen er som sagt ikke af stor Betydning, og det kan gjerne være, at det i og for sig er noget unaturaligt at ville begrænse Sagsførersalæret i mindre Sager — Grunden dertil er forøvrigt den, at man mener, at Sagsføreren i slige Sager, hvor Dommeren skal yde Parterne Veiledning, ikke behøves

— men jeg negter ikke, at det forekommer mig at være meget eiendommeligt, at man paa dette enkelte Punkt, i denne enkelte Slags Sager i Færvær af Sagsføreren vil gjøre en Forandring i Proceslovgivningen. — Jeg har fremdeles haft nogen Betænelighed ved Lovforslagets § 14, saaledes som den foreligger. Denne Betænelighed gjælder ikke de i denne Paragraf indsatte Bestemmelser om Betalingen til Sognefogderne for de af dem udførte Udpantningsforretninger, thi den Betaling, der efter § 14 skal gives Sognefogderne, er ikke lavere, men snarere højere, end den, der i Regjeringens Forslag oprindeligt var tiltænkt dem. Derimod vil det jo ses, at der i Lovens § 14 indeholdes den Bestemmelse, at de Udpantningsforretninger, der foretages af Fogden, skulde betales paa samme Maade som de af Sognefogden foretagne, naar Udpantningen ikke overstiger 50 Rd. Naar man sammenholder Bestemmelsen i § 14 med de Gebyrbestemmelser, der gives i Sportelreglementet af 22de Martz 1814, vil man se, at Følgen af denne Regel vil blive en Nedsættelse af Betalingen til Fogden i disse smaa Udpantningsforretninger. Det forekommer mig, at det maa indrømmes, at det ikke er ganske rigtigt at ville forlange, at Fogden skal udføre de Forretninger, hvorom der her er Tale, for den Betaling, som § 14 har bestemt for Sognefogden, selvfølgelig i de Tilfælde, hvor Retstbetjenten endnu er sportuleret; hvor Retstbetjenten er sat paa fast Gage, har Spørgsmaalet ikke nogen praktisk Betydning. Jeg tror imidlertid, at de Gebyrer, hvorom der her er Tale, spille en saa overordentlig lille Rolle i Retstbetjentenes Indtægter, at man vil finde det rigtigt ikke at tillægge Sagen saa megen Vægt, at der er Grund til derfor at gjøre en Forandring, som vilde medføre Nødvendigheden af at lade Sagen gaa tilbage til det andet Thing. Saameget mindre finder jeg nogen Nødvendighed for at gjøre en Forandring, som det jo vel tør forudsættes, at Sognefogden i de her omhandlede Tilfælde i Praxis saa godt som altid vil blive benyttet. Det er egentlig kun, hvor der er Spørgsmaal om at gjøre Udpantning i faste Eiendomme, at der ifølge Reglen, saaledes som den findes i Begyndelsen af § 5, formentlig praktisk vil blive Spørgsmaal om Benyttelsen af selve Fogden til Udførelse af disse Forretninger. — Endelig har jeg ogsaa for mit Vedkommende haft nogen Tvivl med Hensyn til enkelte Vendinger, der ere foretagne i § 15. Min Tvivl angaar mindre det, at man har sat to Bitterlighedsvidner i Klasse med notarius publicus, thi jeg tror, man maa indrømme, at det hører til de ganske overordentlig sjældne Tilfælde, at der finder Falskneri Sted, navnlig af saadanne Dokumenter, der komme til Thinglæsning. Den Omstændighed, at et Dokument bliver thinglæst, er naturligvis ingenlunde til Ginder for, at der kan være sket Falskneri ved det, men i Reglen tør man vistnok forudsætte, at, ligesom Folk heldigvis overhovedet